

Doisprezece mituri privind acțiunea directă

CrimethInc

2004

Acțiunea directă – adică orice acțiune care ocolește canalele politice instituționalizate pentru a realiza obiectivele într-un mod direct – are o tradiție lungă și bogată în America de Nord, datând de pe vremea Tea Party-ului din Boston și dincolo de. În ciuda acestui fapt, există multe neînțelegeri cu privire la aceasta, în parte, din cauza modurilor în care a fost denaturată de către mass-media corporatistă (n.a. – peste tot e la fel).

1. Acțiunea directă e terorism.

Terorismul există pentru a intimida, pentru a paraliza oamenii. Acțiunea directă, pe de altă parte, este destinată să inspire, să motiveze deci oamenii prin demonstrarea indivizilor că au puterea de a îndeplini obiectivele ei înșiși. În timp ce terorismul este domeniul unei clase specializate care caută să dobândească puterea pentru sine, acțiunea directă demonstrează posibilitățile de care alții se pot folosi, împuternicind oamenii să-și preia controlul propriilor vieți. În cel mai bun caz, o anumită acțiune directă poate obstrucționa activitățile unei corporații sau instituție pe care activiștii o percep făcând o injustiție, dar acest lucru este pur și simplu o formă de nesupunere civică, nu terorism.

2. Acțiunea directă este violentă.

Să spui că este violent să distrugi mașinăriile unui abator sau să spargi geamul care aparține unui partid care promovează războiul este să prioritizezi proprietatea deasupra vieții umane și animale. Acest obiectiv validează subtil violența împotriva tuturor creaturilor vii prin focusarea întregii atenții asupra proprietății private și îndepărtarea de problemele mult mai importante.

3. Acțiunea directă nu este o formă de exprimare politică, ci o activitate criminală.

Din păcate, dacă o acțiune este ilegală ori ba este o formă slabă de a măsura dacă este justă sau nu. Legile Jim Crow au fost, până la urma urmei, legi. Să obiectezi o acțiune pe bazele faptului că este ilegală este egal cu a eschiva întrebarea mult mai importantă privind dacă este etică ori ba. Să argumentezi faptul că trebuie să ne supunem întotdeauna legilor, chiar și atunci când nu le considerăm ca fiind etice sau că ar susține condiții care nu sunt etice, este ca și cum ai sugera că declarațiile arbitrare ale instituției juridice posedă o autoritate morală mult mai ridicată decât conștiința noastră, și să ceri complicitate în fața justiției. Atunci când legile protejează injustiția, activitățile ilegale nu sunt un viciu, iar docilitatea unui om care respectă legile nu este o virtute.

4. Acțiunea directă nu este necesară acolo unde oamenii au dreptul la libera exprimare.

Într-o societate dominată de o mass-media corporatistă care este din ce în ce mai îngustă când e vorba de subiectele prezentate, este aproape imposibil să inițiezi un dialog public pe un subiect cu excepția cazului când ceva care atrage atenția asupra ei se întâmplă. În aceste condiții, acțiunea directă poate fi o modalitate de a cultiva libera exprimare, nu de a o înfrâna. De asemenea, atunci când oamenii care oricum s-ar opune unei nedreptăți au acceptat-o ca fiind inevitabilă, nu este de ajuns să vorbești despre asta: cineva trebuie să demonstreze că este posibil de făcut ceva în privința asta.

5. Acțiunea directă este alienantă.

Din contră, foarte mulți oameni care consideră partidele tradiționale ca fiind alienante sunt inspirați și motivați de către acțiunea directă. Oameni diferiți descoperă diferite modalități ca fiind cele bune; o mișcare care e să fie amplă trebuie să includă o largă varietate de opțiuni. Uneori oamenii care împart aceleași obiective cu cei care practică acțiunea directă în timp ce se opun modurilor acestora își folosesc întreaga energie deplângând o acțiune care a fost deja efectuată. În acest sens, ei smulg înfrângerea din ghearele victoriei: ei ar face mai bine să profite de ocazia de a-și concentra toată atenția pe problema ridicată de către acțiune.

6. Oamenii care practică acțiunea directă ar trebui mai degrabă să lucreze prin intermediul canalelor politice deja stabilite.

Mulți oameni care practică acțiunea directă lucrează de asemenea în cadrul sistemului. Un angajament de a face uz de toate mijloacele instituționalizate spre a rezolva probleme nu se opune în mod necesar unui angajament asemănător care este luat atunci când aceste mijloace nu funcționează.

7. Acțiunea directă este exclusivă.

Unele forme de acțiune directă nu sunt deschise tuturor, dar asta nu înseamnă în mod necesar că sunt fără valoare. Toată lumea are preferințe capacități diferite, și ar trebui să fie liberi să acționeze în

concordanță cu acestea. Întrebarea importantă este cum modurile diferite de abordare ale indivizilor și grupurilor care împărtășesc aceleași obiective pe termen lung pot fi integrate într-o asemenea manieră spre a se completa una pe cealaltă.

8. Acțiunea directă este lașitate.

Acuzația este aproape întotdeauna făcută de către cei care au privilegiul de a vorbi și acționa în public fără să le fie frică de repercursiuni: adică, aceia care au putere în societate, și cei care acceptă în mod obedient puterea. Să-și fi demonstrat Rezistența Franceză curajul și responsabilitatea acționând împotriva armatei naziste ocupaționiste, în plină lumină a zilei, astfel condamnându-se ei înșiși pierzaniei? De altfel, într-o națiune din ce în ce mai terorizată de către poliție și supraveghere a aproape tuturor, nu este de mirare faptul că cei care-și exprimă dizidența și-ar putea dori să-și protejeze intimitatea în timp ce fac asta?

9. Acțiunea directă este practică doar de către studenți/copii privilegiați bogați/oameni săraci și disperați, etc.

Această afirmație este aproape întotdeauna făcută fără a face referire la fapte concrete. De fapt, acțiunea directă este și a fost practică într-o varietate de forme de către oameni din toate categoriile sociale. Singura excepție posibilă la aceasta ar fi membrii claselor cele mai bogate și mai puternice, care nu au nevoie să practice nici o formă de acțiune ilegală sau controversată, deoarece, ca prin minune, canalele politice stabilite sunt perfect adaptate la nevoile lor.

10. Acțiunea directă este munca agenților provocatori.

Aceasta este o altă speculație făcută în general de la distanță, fără dovezi concrete. Să susți că acțiunea directă este întotdeauna munca agenților provocatori de la poliție este inefficientă: ea exclude posibilitatea ca activiștii să facă astfel de lucruri ei înșiși, supraestimând puterile inteligenței poliției și consolidând iluzia că Statul este omnipotent. De asemenea, aceasta respinge preventiv valoarea și realitatea unei tactici diversificate. Când oamenii se simt îndreptățiți să emită pretenții nefondate cum că fiecare tactică pe care nu o agreează este o provocare a poliției, se obstrucționează însuși posibilitatea dialogului constructiv privind tacticile cele mai adecvate.

11. Acțiunea directă este periculoasă și poate avea repercursiuni negative pentru alții.

Acțiunea directă poate fi periculoasă într-un climat politic represiv, și este important ca cei care o practică să facă tot efortul pentru a nu-i periclita pe ceilalți. Cu toate acestea, nu este în mod neapărat o obiecție la aceasta, – din contră, atunci când devine periculos să acționezi în afara unor canale politice stabilite, cu atât devine mai important să se facă acest lucru. Autoritățile pot folosi acțiunea directă ca scuză să terorizeze pe cei inocenți, precum a făcut Hitler când Reichstag-ului i s-a dat foc, dar aceia aflați la putere sunt cei care trebuie să răspundă pentru nedreptățile comise făcând asta, nu cei care li se opun. De asemenea, deși oamenii care practică acțiunea directă pot să facă ceva riscant, în fața unei nedreptăți insuportabile, poate deveni și mai periculos și iresponsabil să fie lăsată necontestată.

12. Acțiunea directă nu realizează nimica.

Fiecare mișcare politică eficientă de-a lungul istoriei, de la lupta pentru ziua de muncă de opt ore la lupta pentru dreptul de vot al femeilor, a făcut uz de o anumită formă de acțiune directă. Acțiunea directă poate complementa alte forme de activitate politică printr-o varietate de moduri. Dacă nu altceva, subliniază necesitatea unei reforme instituționale, oferindu-le celor care luptă mai multe posibilități de negociere; dar se poate merge dincolo de acest rol de susținere, sugerând posibilitatea unei organizări umane total diferite, în care puterea este distribuită egal și toți oamenii au un drept egal și direct în toate chestiunile care îi afectează.

Biblioteca Anarhistă

CrimethInc
Doisprezece mituri privind acțiunea directă
2004

Preluat la 15.12.2022 de la <https://centruldecultura.wordpress.com/>

ro.theanarchistlibrary.org